

13 08 18

”De uträckta händerna”

På nattvardsbordet längst fram i vår kyrka finns den här Kristusgestalten som, håller ut sina välsignande händer. Den finns i många kyrkor och hem, och är en kopia av en staty som finns i Vor Frue Kirke i Köpenhamn. Den är gjord av konstnären Berthel Thorvaldsen. Och det finns en berättelse om hur den kom till. Han fick i uppdrag att göra en utsmyckning framme vid altaret, och fick idén att göra de tolv lärjungarna för att skymma fula pelare och i mitten av lärjungaskaran en staty av Jesus, där han lyfter sina händer och huvud uppåt för att be för världen. Och så småningom var det nästan färdigt, han hade med stor noggrannhet och inspiration skulpterat och gjutit statyn. För att gipset skulle torka i ateljén måste dörren vara öppen. Hans assistent lovade att ta hand om det sista, men av någon anledning så kom dörren att stängas och den höga luftfuktigheten i rummet gjorde att det inte torkade. Detta fick till följd att armarna av sin tyngd gled neråt, och likadant gjorde huvudet, och fick den form vi kan se här framme. Thorvaldsen blev oerhört förskräckt och arg när han kom in i ateljén och fick se sin staty i det skicket. Men efter en stund lugnade han ner sig, tog några

steg tillbaka, började titta på Jesus och tyckte sig se hans blick i ögonen på det nedåtvända huvudet, han tyckte sig se den öppna famnen i armarna. Istället för en världsfrånvärd Kristus blev det en närvarande Jesus. Den här statyn har spridits runt hela världen och har fått betyda mycket för många.

Och så får vi här idag möta Jesus blick och se hans uträckta händer mot oss. Statyn i kyrkan är hög, det finns olika uppgifter om storleken men åtminstone 3,5 meter hög, och då blir naturligtvis också känslan en annan än när man ser den i litet format.

Jag vill idag ge några tankar om vad hans uträckta armar kan betyda för oss idag. Det är ju egentligen märkligt att placering av armar och huvud kan göra en så stor skillnad, och ge så olika budskap. Den första tanken hos konstnären var ju att Jesus skulle be för världen, vilket i sig är viktigt, men ännu viktigare är att han möter världen, människorna med sina uträckta armar, vilket ju är den hälsning vi möter i evangelierna. Han mötte människor precis i deras situation, han såg bakom fasaden, han visste vad som fanns där, i det som kanske aldrig sades eller nämndes, och han lyfte fram det på ett sätt så att det blev skillnad för människor. Han trängde sig inte på, men grep in där han fick möjligheten.

Vem ser vi när vi ser på Jesus? Vi brukar ibland prata om olika gudsbilder, d v s hur vi ser på Gud. Det är förmodligen inte så enkelt att det går att säga: så här ser min Gud ut, utan vi plockar nog lite grann ibland utifrån vår situation, men det kan ibland vara nyttigt att tänka till. * Vi kan se Gud som den frånvarande guden. Han verkar inte bry sig om mig, för då skulle jag aldrig hamna i sådana situationer som jag har gjort. Och vem skulle vilja bry sig om mig, som är som jag är. * Gud kan vara som snäll- och mysguden. Han är bra att ha när allt går bra, men försvinner när det blir tungt och jobbigt omkring mig. Då är det svårt att tro att han finns där. Han blir som en nallebjörn som man kan krama om, men som inte har någon kraft eller möjlighet att göra något annat. * Gud kan vara som en pekfinger gud: som säger du skall, du skall inte!! Och där vi fått lära oss: Gud ser dig! Tänk på vad du gör. Det kan leda till prestationskrav på mig, krav på att beveka och blidka gud, men jag kommer ändå aldrig att nå fram. *Eller också kan Gud vara diktatorsguden, den som är sträng, hård och kall. Honom närmar man sig med rädsla och får

aldrig någon trygghet hos. Och vi vet att vi en dag måste göra räkenskap för allt vi gjort.

Men vi har också den gudsbild som tonar fram i vår Kristusgestalt här framme, den älskande Guden, den som ser och vet och förstår, som vill det rätta men inte fördömer, utan ger nya möjligheter, den som förlåter och ger hjälp att komma vidare. En Gud som vill ha ett personligt förhållande till människan, som säger "Du är dyrbar i mina ögon, högt aktad och älskad av mig" (Jes 43:4). "Med evig kärlek har jag älskat dig" (Jer. 31:3).

Och för att konkret visa på den kärleken kom Jesus till världen i mänsklig gestalt. Han levde som människa under människolivets alla villkor, men han var också en del av det gudomliga med allt vad det betydde, och när han dog på korset så tog han all vår smärta, all vår synd, alla våra tillkortakommanden på sig för att vi idag ska kunna få hjälp och stöd. För det är inte alltid enkelt att vara människa, vi möter så mycket som blir jobbigt och som vi inte alltid riktigt kan hantera. Men Jesus vill möta oss med sina uträckta händer och säga: Kom till mig, du som är trött och tyngd av bördor, jag finns hos dig, jag är med dig alla dagar. Det jobbiga försvinner inte som i ett trollslag, men vi kan få kraft att orka, vi kan hitta möjligheter som vi inte visste fanns. Och han har också gett oss möjligheten att be till honom, att be för varandra och på det sättet visa varandra omsorg, och vara hans uträckta händer till varandra.

Psalmförfattaren skriver: (Ps os 369 Arne H Lindgren)

Han gick in i din kamp på jorden, Gud tog plats i din egen gestalt. Han kände din puls han blev trött liksom du och han älskade dig överallt.

Han gick in i din sorg och längtan. Gud tog plats i din egen gestalt. Han grät med din gråt, Han blev ledsen som du, och han älskade dig över allt.

Han gick in i din nöd och smärta, Gud tog plats i din egen gestalt. Han bar på ditt kors. Han var plågad som du- och han älskade dig över allt.

Han gick in med sitt liv på jorden, Gud tog plats i din egen gestalt. Hans seger blev din. Han var frestad som du- och han älskade dig över allt!

Jesus uträckta händer leder också tankarna till Guds välsignelse – allt det goda han tänker för oss. Och någon har sagt att hans största välsignelselöften är "Jag skall vara din Gud" (1 Mos 17:7) och "Jag skall vara med dig"! (1 Mos 26:3). Det är konkreta löften från hans sida. Vi kan gå vår egen väg, vi kan välja att inte vilja leva i hans närhet, men hans löften finns kvar och han vill ta emot oss när vi kommer, hurdan vår situation än har sett ut. Vi kan tycka att vi inte kan och inte får, vi har gjort sådant som blev fel, sådant vi skäms för, men han säger Jag är din Gud, jag vill närheten till dig. I våra gudstjänster använder vi ofta den välsignelse som kallas den aronitiska välsignelsen och som har sina rötter redan i ökenvandringen efter att det judiska folket hade fått lämna Egypten. Den aronitiska slakten hade fått ett särskilt uppdrag att vara präster. 1 4 Mos 6 läser vi: Herren talade till Mose: Säg till Aron och hans söner; Med dessa ord skall ni välsigna Israels folk: Herren välsignar dig och bevarar dig. Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd. Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred.

Guds tillvända ansikte blev så småningom synligt i Jesus och i hur han mötte människor, och vi ser det i Kristusstatyn har framme: Hans ansikte ser oss, hans blick möter vår.

För några år sedan hade jag en tjänst i en annan församling. Där fanns det ett hyreshus mitt emot min expediton i kyrkan. Längst ner fanns det lägenheter med egen uteplats. I en av dem bodde en äldre man som satt i rullstol. Så fort solen kom fram, så kom också han ut. Endera satt han i dörröppningen eller också satt han ute på sin altan med ansiktet vänt mot solen. Jag tycker att det är en fin bild av vad det innebär att vara vänd mot Guds ansikte, att vara ivrig att vända sitt ansikte mot honom för att få del av det han vill ge, och det är ju inte lite: välsignelse, att bli bevarad, att få del av hans nåd, att få del av hans fred eller frid. Det är ordet shalom som kan översättas med båda begreppen och de väl två sidor av samma sak. Men det går också att översätta med fullständighet, helhet, hälsa, välstånd, lugn, fullkomlighet, vila, harmoni, frånvaro av oro. Och det visar på vad Gud vill ge oss i sin välsignelse. Det handlar om hela livet. Och därför tycker jag att det är så gott att få dela välsignelsens ord med

människor, för det handlar om att Gud vill möta, vill ge av allt sitt goda på ett helt annat sätt än vad vi människor kan göra.

Författaren Alex Schulman beskriver i en krönika i en av våra kvällstidningar om hur han upplever ett kyrkligt bröllop. Allt är bra, men det berör honom inte, det landar inte i honom. Men så händer det. Han skriver: Prästen vänder sig mot oss och säger: Ta så emot Herrens välsignelse". Han håller upp en hand mot oss och berättar att Gud beskyddar oss, att han låter sitt ansikte lysa över oss och visar oss nåd. Och jag blir så oerhört rörd av detta. Jag har inte gjort det allra minsta för att vara förtjänt av herrens välsignelse, ändå får jag den. Jag har suttit skeptisk och väntat på att tron ska komma till mig, som om det vore en present från någon. Gud har all rätt att vara irriterad på mig. Jag gav han ingenting. Och Gud sa: Det gör ingenting, Jag välsignar dig ändå. Den Guden gillar jag. Det är en fin Gud."

De uträckta händerna, ansiktet som ser är en verklighet för oss idag. Han vill närheten, han vill möta på många olika sätt. Vi får vända oss mot honom, bildligt talat krypa in i hans famn och omslutas av honom, vi får se in i hans kärleksfulla ögon och ta emot av hans kraft, men också förlåtelse. För när han ser på oss med sin kärlek kan vi inse att vi gjort fel. Men han fördömer inte, utan upprättar. Han visar oss nya möjligheter, han leder oss vidare.

Herren välsignar oss och bevarar oss. Herren låter sitt ansikte lysa mot oss och visar oss nåd. Herren vänder sitt ansikte till oss och ger oss sin fred och frid!

AMEN